

Előfizetési árak:

Egy évre . . . 6 frt — kr.
Fél évre . . . 3 frt — kr.
Negyed évre . . 1 frt 50 kr.

Szerkesztőség és kiadóhivatal:

Kurzaparti-utca 31. szám,
hova a lap szellemi részét
illető közlemények, előfize-
tési pénzek és hirdetések is
küldendők.

SZENTESI LAP

POLITIKAI ÉS VEGYES TARTALMU KÖZLÖNY.

Hirdetéseket

és nyílt-téri közleményeket
a kiadóhivatal mérsékelt ár-
jegyzék szerint számít.

Egyes példányok

kaphatók lapunk nyomdájá-
ban valamint Stark Nándor
és Szigethy Z. könyv- és
papírkereskedésében.

Kéziratok nem adatnak vissza.

Megjelen hetenként háromszor:

vasárnap, kedden és pénteken reggel.
Egyes szám ára 5 kr.

Felolós-szerkesztő és kiadóhivatalos:

SIMA FERENCZ.

Lapunk megrendelhető:

a kiadóhivatalban és lapkihordóink utján,
kik az előfizetési pénzek beszedésével is meg vannak bízva.

„Becsületes ember.“

Lapunk hétfőn megjelent rendkívüli szá-
mában említettük, hogy Novák József, a
„Csongrádmegyei takarékpénztár“ igazgatója
előtt úgy nyilatkozott, hogy ő Sima Ferenczet
becsületes embernek tartja.

Nem azért térünk vissza most erre a
nyilatkozatra, mintha talán hivalkodni akar-
nánk vele, mert hiszen az önként értetik,
hogy megköveteljük minden teremtett lélektől,
a kinek a véleményét egyáltalában figyelemre
méltónak tartjuk, hogy a Sima Ferencz be-
csületesége felől kétséget ne tápláljon. Mind-
össze azért foglalkozunk tehát a kérdéses
nyilatkozattal, hogy annak kapcsán egy kér-
dést vehessünk fel.

Kérdésünk pedig az, hogy ha Novák
József Sima Ferenczet becsületes embernek
tartja, hogyan egyeztetheti össze ezt a me-
g y ő z ő d é s é t a z z a l a t é n y é v e l, hogy
ugyanazt a Sima Ferenczet galád rágalmak-
kal igyekezett befeketíteni?

Igenis, mi a neve az oly eljárásnak,
midőn valaki egy általa is becsületes em-
bernek elismert férfit rosszhiszeműleg meg-
rágalmaz, a rágalom terjesztésére fölbujtogat
mást is, s maga is buzgón terjeszti azt
nemcsak szóval, hanem nyomtatott közlemények
szétküldése által is?

Ezt cselekedte pedig Novák József Sima
Ferenczcel.

És megcselekedte ezt az a Novák József,
aki mint uradalmi ügyész a legjobban tudja,
hogy a pusztá-péteriek 503 frt hasznobérét
nem is lehetne még ma se befizetni az ura-
dalmi pénytárba, mert — a szerződés a felek
és az uradalom között még nem lévén meg-
kötve — a pénztár fel se venné, amint hogy
nem vette fel a felektől, akik kínálva kínál-
ták neki.

Ezek után önkénytelenül is előtérbe áll
az a kérdés, hogy a közvélemény mikép ítél
Novák József felől?

Tartózkodunk a további fejtegetéstől;
de felhívunk minden tisztességes embert,
hogy tárgyilagosan mérlegelve a történeteket
kérdje meg a lelkiismeretét, és mondja meg
egész őszintén, hogy:

Nobilis és megengedhető el-
járásnak tartja-e a Novák Jó-
zsefét?

Részünkről nem akarunk ezuttal súlyos
szót használni, s nem akarjuk a Novák Jó-
zsef becsületesességét latra tenni, de annyit el
kell mondanunk, hogy Novák József eljárása
— a legenyhébben szólva — a nobilitás leg-
elemibb törvényeivel homlok egyenest ellen-
kezik, s magán viseli a legkonokabb rossz-
hiszeműség bélyegét.

A közigazgatási bizottság üléséből.
A f. hó 12-én tartott közigazgatási bizottsági ülés
lefolyásáról — térszűke miatt — röviden referál-
hatunk.

Az ülés érdekesnek ígérkezett, mert ellenzéki
részről el volt határozva, hogy a napirend előtt
szóvá és szigorú bírálat tárgyává teszik Novák
Józsefnek azt a minősíthetetlen eljárását, hogy egyik
bizottsági tagtársát, Sima Ferenczet, rosszhiszemű
leg galádul megrágalmazta, s az ország közvéleménye
előtt pellengére állítani iparkodott, amint azt lapunk
tegnapi külön kiadásában részletesen elmondottuk.
Novák azonban valószínűleg neszét vette a dolg-
nak, mert — dacára annak, hogy már a vasár-
nap esti vonattal Szentésre érkezett — bölcsen tá-
vol maradt az üléstől. Így a tervezett felszólalás el-
maradt.

Az ülés tárgyai közül kiemeljük, mint Szentest
közvetlenül érdeklő dolgot, a földi rév lejáróinak
ügyét. Tudvalevőleg a város 400 frtot ajánlott fel
egyszersmindenkorra a vármegyének, hogy annak
fejében a lejárókat kövessék ki, és fentartásukról
gondoskodják. A közigazgatási bizottság azonban
nem hajlandó elfogadni ezt az ajánlatot, hanem az
előadó azt javasolta, hogy a lejárók kikövezésére és
fentartására a város köteleztessék.

Ezzel a felfogással szemben kifejtette Sima Fe-
rencz, hogy senkit se lehet kötelezni arra, hogy mi-
lyen kabátban járjon; s így a város se szorítható
rá, hogy a tulajdonát képező lejárók kikövezésére,
a vármegye kedvéért, akarva nem akarva, jelenté-
kenyebb anyagi áldozatot hozzon. A bizottság nem
zárkózhatott el ezek elől a nyilvánvaló igazságok
elől, s elhatározta, hogy a lejárók jókarban tartá-
sáról a város jövőben is alkalmas módon gondos-
kodják. Tehát nem muszáj azokat kiköveztetni, csak
megfelelő jókarban tartani.

Erdekes és szép vita fejlődött ki a tápéi bíró
és esküdt ügyében, akik az ellenük kimondott fe-
gyelmi eljárás és felfüggesztés ellen apelláltak.

A kérdéshez az előadón kívül Sima Ferencz,
Hegyi Antal, Balogh János és Fekete Márton szó-
lottak hozzá. Fekete — persze — védelmezte a sze-
retett sógorának és alteregójának — Czacriczis La-
jos főjegyzőnek eljárását, míg az ellenzéki szónokok
éles bírálat tárgyává tették azt, meggyőző érveléssel
kimutatván, hogy a bíró felfüggesztését semmi tárgyi
indok sem támogatja.

Frappans hatása volt annak, midőn Sima Fe-
rencz arra figyelmeztette a bizottságot, hogy ok nél-
kül felfüggeszteni az ellenzéki előjárókat ebben a
vármegyében annál szembeötlőbb erőszakoskodás,
mivel épen itt honosult meg az a szokás, hogy a
valóban bűnös tisztviselőket a felelősség sulya alól
kiskikamlani engedik.

Tallián Béla főispán a ludas asszony szerepére
vállalkozott, s visszautasította azt a — szerinte —
valótlan vádat, hogy az ő főispánsága alatt a fe-
gyelmi ügyekben eltussolások történtek volna.

Azonban hiába önértékeskedett a főispán ur,
mert Sima Ferencz — annak előrebocsátásával,
hogy ő konkrét eseteket nem említett — metsző és éles
hangon azt felelte, hogy: Sima Ferencz nem
szokta a hazudozás rendszerét kö-
vetni, sőt elítéli azt, amit a főispán a
saját személyes tapasztalataiból a leg-
jobban tud.

A kegyetlen megjegyzésre nem replikázott a
főispán.

Ne bolygassuk hát mi se tovább.

Ezután megtörtént a szavazás, és a többség
jóváhagyta a tápéi előjárók felfüggesztését. De azok
valószínűleg apellálnak a határozat ellen.

Sima Ferencz beszéde.

Elmondotta az országgyűlés febr. 10-iki ülésében.

Sima Ferencz: A ház lehet rá tanum, hogy
amióta a mai belügyminiszter ur vezető Magyaror-
szág belügyi kormányzatát, tartózkodtam attól, hogy
Csongrádvármegyében a multban és még ma is ura-
kodó visszaélések kérdésében a t. ház figyelmét és
nyugalmát háborgassam. Tartózkodtam pedig azért,
mert a mai belügyminiszter ur tárgyilagosságában
és elfogulatlanságában bízva, tudtam és hittem azt,
hogy elvégre neki és az ő erélyes kezének sikerülni
fog Csongrádvármegye kormányzatában a közigaz-
gatás tisztasága alapján a puritán erkölcsöt és a köz-
kormányzat minden ágában a tiszta, kifogástalan el-
járást meghonosítani. De t. ház, bár nem tagadom,
sőt elismerem és konstatalom, hogy a belügyminisz-
ter ur ténykedésében több ízben, sőt mindazon kér-
désekből, melyekről neki közvetlen tudomása van,
tárgyilagos és igazságos eljárást tapasztaltam, van-
nak kérdések, melyekről a belügyminiszter urnak
tudomása nem lévén, már csak azért is kell, hogy
a Csongrádvármegye kormányzatában előforduló vis-
zaélések, sőt nyíltan és határozottan kimondom,
bűnös cselekmények a t. ház becses tudomására
hozassanak, hogy a t. háznak alkalma legyen lega-
lább konkrét esetekből megítélni, hogy jogos-e, ter-
mészetes-e, sőt kötelességszerű-e az, hogy egy kép-
viselő a saját vármegyéjének visszaéléseit, ha azok
másutt nem orvosoltatnak, itt a ház plénuma előtt
igyekezzék orvosoltatni. De tartozom ezzel önmagam-
nak is, mert méltóztatik tudni, hogy Csongrádmegye
kormányzata részéről a mentelmi jog felfüggesztése
iránti kérések egymást érik ellenem a t. házhoz, te-
hát óhajtom, hogy a t. ház egy pár esetből kifolyó-
lag tudja azt, hogy mik azok a ténykedések Csong-
rádmegyében, a melyek részéről a közélet minden
terén, ugy a sajtóban, mint a megyei közgyűléseken
sőt itt is az ostromozást egyáltalában megkövetel k.

T. ház! Legközelebb Csongrádmegyének Tápé
nevezetű községében, melyet a t. belügyminiszter ur
már csak azért is igen jól ismer, mert a tápéi vá-
lasztási visszaélések az egész ország figyelmét ma-
gukra vonták, történt legközelebb újból egy olyan
látja visszaélés, mely a belügyminiszter ur tárgyilagos
eljárása utján kell, hogy a kellő megtorlásban része-
sítessék.

Nem akarom a t. ház idejét sokáig igénybe
venni, röviden fogom előadni az esetet, amint tör-
tént. Ott egy kántor hivatalos állásából elmozdít-
tatott; a nép ezt az embert szerette és követelte a
jegyzőtől és a paptól, hogy irjanak a püspökhöz,
hogy a kántor állásában legalább tavaszig megtar-
tassék, hogy ne legyen kénytelen télviz idején saját
falujából eltávozni. A csongrádmegyei helyettes ali-
spán Dr. Czacriczis Lajos főjegyző kiment Tápé köz-
ségébe és azt az embert csendőre fedezet alatt, tehát
szuronyos erőszakkal arra kényszerítette, hogy laká-
sából azonnal kiköltözzék, egyuttal 48 óra alatt hagyja
el az a községet, a melynek adófizető polgara, a
hol egyedül van törvényes illetősége és a melynek
ráadásul községi képviselője is. (Felkiáltások szélső-
balfelől. Gyalázat!)

Hozzáteszem még azt is hogy ez a liberalis
nemes, humanus eljárás egy olyan emberrel történt,
a kinek a felesége egy éven át ágyban fekvő beteg
volt, a ki két fogadott árva kis gyermeket tartott s
ezeknek még arra sem engedtek időt, hogy butorai-
kat és egyéb apróságait eladják, értékesítsék, kény-
szerítették őket arra, hogy a községből haladéktala-
nul elköltözzenek.

T. ház! Azt hiszem, hogy a t. belügyminiszter
ur, éppen olyan jól tudja, mint tudnia kell a t. ház
minden tagjának, hogy lakásából még egy elmozdi-
tott hivatalnokot sem szabad minden felmondás nélkül
eltávolítani, mert ha azon hivatalnokot szabad is bün-
tetni, de családját ilyen erőszaknak kitenni — nem
is hivatkozom a méltányosság és tisztesség érzésére —
törvényesen nem lehet. (Igaz! Ugy van! a szélsőbalon.)

Ez az egyik megjegyzésem. A másik az, hogy nincsen olyan törvényes hatalom, amely valakit a saját községéből erőszakkal eltávolíthat, ha az illető ott akar maradni és lakni. Az illető hivatalnok tehát két rendbeli erőszakoskodás és hivatalos hatalommal való visszaélés történt, amelyek egyrésztől fegyelmi megtorlást, még pedig a legszigorúbb fegyelmi megtorlást igénylik, másrészt pedig bünyítő eljárás alá tartoznak.

Vajay István: a főispán csinálta azt!

Sima Ferenc: En bízom a t. belügyminiszter ur tárgyalagos és igazságos eljárásában, legalább mindenesetre feltételezem.

Ezek előrebocsátása után bátor vagyok a következő interpellációt intézni a belügyminiszter urhoz: (olvassa)

Interpelláció a belügyminiszterhez. Van-e tudomása a belügyminiszter urnak arról, hogy az állását elmozdított Tápéi kántor Velkei Kálmánt, Csicatris Lajos dr. Csongrád megye főjegyzője, mint helyettes alispán, látogatás címén 1. év január 9-én lakásából csendőrfedezet alatt családjával együtt kiűzte és karhatalommal Tápé községéből, hol az illető községi képviselő, mint közönséges gonosztévőt haladéktalan kiköltözésre kényszerítette.

Ha van ezen, akkor nagy hírlapi port vert brutális erőszakoskodás s hivatalos hatalommal való visszaéléstől tudomása, tett-e már, avagy akar-e haladéktalanul intézkedést tenni az iránt, hogy az illető hivatalnok bünyös visszaélése egy fegyelmi, mint különösen bünyítő uton is szigorúan megtoroltassék. (Helyeslés a szélsőbaloldalon.)

Elnök: Az interpelláció közöltetni fog a belügyminiszter ural.

Következik Sima Ferenc képviselő ur második interpellációja, ugyancsak a belügyminiszter urhoz.

Sima Ferenc: T. ház! (Egy hang: Hagyjuk máskorra.) Nem hagyhatom más alkalomra, mert ez még sürgősebb.

Hiába mosolyog az államtitkár ur; az urak mindent megmosolyognak. Ez az eset még elszomorítóbb, még megdöbbentőbb, mint az, melyet az imént elmondtam. Egy pár szegény ember tönkretételéről van szó, mely Csongrád megye közigazgatási bizottságnak hivatalos eljárása, az általa hozott végzésnek fedezete mellett történt, a miből következik, hogy a miniszter urnak a vizsgálatot nemcsak a közvetlen tettesek, hanem a közigazgatási bizottság ellen is el kell rendelni, hogy világot vethessen arra a kormányzatra, mely Csongrád megye közéletén és társadalmi életén dul.

T. ház! 1889-ben Herédy Veron horgosi lakos eladott egy birtokot Tornay Fehér Borbálának. Ez azzal a feltétellel vette meg, hogy amennyiben azt árverésztári tartozás terheli, a vételárból a tartozást ő fogja fizetni, tehát a pénzt Herédy Veronnak nem adja. Adta tehát a pénzt a községi jegyzőnek, aki az alispán veje volt és megbizta, hogy azt, — minthogy erre állásánál fogva nemcsak hivatalva, hanem kötelezve is volt — küldje be az árverésztárba. Az illető a pénzt két évig nem küldte be. Akkor a fél panaszt tett a megyei közigazgatási bizottságnál és kérte, hogy a jegyző köteleztessék a pénz befizetésére és minthogy bünyös visszaélés jelei mutatkoznak, eljárás töröltassék meg. A bizottság, noha a fél a nála levő hiteles okmányokkal bebizonyította, hogy a jegyző a pénzt felvette, a panaszt elutasította. Itt van nálam az elutasító végzés is, amely szerint, bár a jegyző ilyen, meg amolyan okokból eddig a pénzt be nem küldte, majd ezután be fogja fizetni. El méltóztatnak képzelni, hogy egy egyszerű falusi lakos, a mint meg kap ily nagy végzést, a melyen nem kisebb ember, mint a közigazgatási bizottság elnöke, a főispán van aláírva... (Felkiáltások a szélső balról: Kicsoda (?)... akkor Zsilinszky Mihály volt... és egy egész közigazgatási bizottság állítja végzésileg, hogy nem történt semmi baj, a pénz be lesz fizetve ebben megnyugodott. Azonban mult nyáron az illető félkap az árvaszék-től felhívást, hogy haladéktalanul fizesse ki a pénzt, mert ha nem fizet, árverést fognak ellene elrendelni. Az illető nem vette komolyan a dolgot, képtelenségnek tartotta a kezében levő közigazgatási bizottsági végzés folytán, hogy még ily eshetőségnek is nézhessen eléje. Az illetőnek birtoka f. hó 5-én elárvereztetett azon pénzért, amely pénzre nézve a közigazgatási bizottság megnyugtatta, hogy rendben van, (Mozgás a szélső-baloldalon), hogy nincs semmi hiba, az illető fél ne panaszkodjék, hanem takarodjék a vármegyeházából alkalmatlankodásával.

De még itt sincs vege a dolognak. Herédy Veron volt a tulajdonképeni adós, a ki helyett a vevőnek Tornay Fehér Borbálának kellett fizetnie, ennélfogva ennek vagyona eladatott azon pénzért, a mellyel az árverésztárnak tartozott s melyet a jegyző felvett, de viszont Tornay Fehér Borbala, kinek nevére e miatt nem jött a vagyon, Herédy Veron ellen pört indított és ennek is eladták a vagyonát. Erről is van itt törvényszéki végzés.

Nem tartozik ugyan a dologra, de csak emberességi szempontból kívánom jelezni, hogy mikor énnekem elmondták az ügyet, hogy a belügyminiszter ur elé vigyem, az árverések még nem voltak megtartva. A sajtó útján az ügy a megyében híresztelve lévén, a főispán erről tudott, az alispánnak

tudnia kellett, a megyei árvaszéki elnök figyelmét magam személyesen hívtam fel erre a visszaélésre és arra, hogy találjon rá módot, hogy ez a pár ember ettől a szerencsétlenségtől megmentessék. A vármegye vezetésének minden főtényezője ismerte a dolgot s azért mégis megtörtént. En azonban nem hittem a dologban és nem adtam be kellő időben a kérvényt a belügyminiszter urhoz, meg akartam várni, vajjon csakugyan eladják-e az illetők vagyonát. Mikor értesültem a megyei ügyésztől előtte való napon, hogy másnap lesz az árverés, hogy a szegény asszony ne menjen tönkre, megbiztam egy embert, hogy vegye meg a birtokot az én nevében az illetők javára, bizván abban, hogy a belügyminiszter ur igazságszeretete és tárgyalagossága nem csak módot fog találni arra, hogy az illetők vagyonukba visszahelyeztessenek, melyet bünyös visszaélés folytán vesztek el, melynek takaróját maga a csongrád megyei közigazgatási bizottság nyújtotta és hogy fegyelmi uton a kellő megtorlás alkalmaztatni fog a jegyzőtől kezdve fölfelé, mindazokkal szemben, a kik ezen ténykedésnek részesei. (Élénk helyeslés a szélsőbalon.)

Ezek mind hiteles okmányok, melyeket a t. belügyminiszter urnak a ház plenuma előtt rendelkezésére bocsajtok abban a hitben és meggyőződésben, hogy erélyesen, igazságosan és gyorsan fog eljárni ebben a kérdésben.

Ezeknek előrebocsátása mellett a következő interpellációt vagyok bátor a belügyminiszter urhoz intézni: (Halljuk! Halljuk! Olvassa.)

Interpelláció a belügyminiszterhez.

Van-e tudomása a belügyminiszter urnak arról, hogy Csongrád megyébe kebeleztetett Horgos községének lemondás útján szabadon bocsajtott jegyzője — mert száz ily eset van, de azért nem mozdították el állásától, bár ezer fegyelmi panasz volt —

„Varjassy István, Herédy Veron horgosi lakos árverésztári tartozása fedezésére Tornay Fehér Borbala és Herédy Verontól 230 frt tartozást felvett a végből, hogy ezt hivatalos állásából kifolyólag a nevezettek javára Csongrád vármegye árverésztárba beküldi, s mivel ezt nevezett jegyző nem tette hanem a pénzt magánál megtartotta nevezett lakosok 1891. évben a közigazgatási bizottságnál emeltek panaszt az illető jegyző ellen a ki mellesleg mondvá egyúttal az alispánnak is veje; s a közigazgatási bizottság panaszlónak kérvényét azzal utasította el, hogy nevezettek ügye rendben van, s így a jegyző ellen emelt panasz alaptalan.

Van-e továbbá tudomása arról, hogy ezen közigazgatási bizottsági határozat dacára a kérdéses pénzösszeg soha sem lett Csongrád vármegye árverésztárba az illető jegyző által befizetve, s most az illetők által már rég befizetett összegért, nevezett adósok ellen, Csongrád vármegye árvaszéke az illetők vagyonára árverést rendelt el, sőt az árverés f. évi február hó 5-én meg is tartotta; s így a kérdéses összeg az illetőktől kétszeresen vétetett be, s mivel nevezettek szegény emberek, Varjassy István által ellenük elkövetett sikkasztás folytán teljesen tönkretettek.

S ha van tudomása a belügyminiszter urnak erről, tett-e már — s ha nem tette még, szándékozik-e vizsgálatot rendelni el az itt emelt panasz tárgyában, hogy egyrésztől a közigazgatási bizottság határozatával elősegített sikkasztással megkárosított feleknek jogtalanul elárverezett vagyona visszaadassék, másrésztől ezen hivatalos büntényben részes közigazgatási tisztviselők visszaélése fegyelmi s bünyítő uton megtoroltassék.

T. képviselőház! Csak egy pár szóval zárom be beszédemet. Itt kis pénzről van ugyan szó, de az illetőknek ez nagy pénz, mindenük, ez az illetőknek vagyonuk, ez az illetőknek egész világuk. Tehát ebben a kérdésben a belügyminiszter urnak úgy kell eljárni, mintha egy nagy vagyon confiscálásáról volna szó. (Élénk helyeslés balról.)

Elnök: Az interpelláció közöltetni fog a belügyminiszter ural.

Helyi és vegyes hírek.

— **Nagy Imre tanácsnok temetése** a közönség óriási részvéte mellett f. hó 12-én ment végbe. Nemcsak a gyászház minden zugát és udvarát, hanem a Kossuth utca egy nagyrészét is teljesen megtöltötte a közönség, melynek soraiban társadalmunk minden osztálya, nagy számmal volt képviselve. A boldogult Sarkadi Nagy Mihály volt polgármester temetése óta nem láttunk Szentesen ennyi népet összegyűlve. A gyász isteni tiszteletet a dalgylet éneke vezette be, amelyet Gerőcz Lajos lelkész szép imája követett. Azután ismét a dalárda énekeit, majd Filó Janos lelkész mondta el nagy gondtal kidolgozott hatásos beszédét. A dalárda ismét énekelt, s aztán megindult a menet, gyalog és vége-szakadatlan kocsisorban, hogy az örök nyughelyre kísérje a szebbnél szebb koszorúkkal borított koporsót! A temetőben a dalárda megint énekelt, majd Pap Lajos segédlelkész mondott egy megható

imát, s végül a tisztviselők nevében Aradi Kálmán főkapitány bucsuzott el igen szép beszédben a boldogultól, kit végkép elföldött előlünk a sir. Adjon a mindenható néki csendes nyugodalmat; a mély bánatba borult család mérhetlen fájdalmát pedig enyhítse az impozáns módon megnyilatkozott közrészvét.

— **Áruló czimszalag.** A Novák József machinatóijából Sima Ferenc ellen intézett hírlapi támadásnak a főfészke a „Szegedi Híradó”, mely vasárnapi számában sok maliciával és hosszulere eresztve tállja föl a pusztapéteriek letétben lévő 503 forintjának a történetét. A „Szegedi Híradó” ebből az alkalomból nagyon sok példányban érkezett Szentesre; látszott, hogy valami bőkezű pákulicz árasztja el vele a várost. Gyanítottuk ugyan, hogy kicsoda az az adakozó pákulicz, de gyanunkat végkép megerősítette az áruló — czimszalag. Ennek a darabka papirosnak a belső oldalán ugyanis ott ékeskedik az irás, hogy: „Szerződés. Mely egyrésztől az örgróf Pallaviczini hitbizományi uradalom” stb. Kétségtelen tehát, hogy ez a darab papiros melőtt czimszalaggá szeleteltetett volna, arra a magos hivatásra volt szánva, hogy a Pallaviczini uradalom bérlőinek haszonbéri szerződése legyen. Mivel pedig tudvalevőleg a Pallaviczini uradalom haszonbéri szerződéseit nem a „Szegedi Híradó” kiadóhivatalában, hanem az uradalmi ügyész irodájában kötik, nem épen nehéz kitalálni, hogy a megküldött lappéldányokkal Novák József kedveskedett a szentesieknek. Aki kíváncsi látni, anéak készséggel megmutatjuk az áruló czimszalagot.

— **A ma tartandó vármegyei közgyűlésre** ismét felhívjuk a megyebizottsági tagok figyelmét.

— **A villanyvilágítási szerződés ellen** — mint előre tudtuk — Bánfalvi Lajos felebbezést adott be, mely a mostani vármegyei közgyűlésen fog elintéztetni.

— **Az olvasott pénz.** Egy jómódu vidéki atyafi beállit a napokban egyik helybeli pénzintézetbe s ott egy százast akar felváltani. — A pénztáros elébe vág egy csomó ujdonatuj egy forintost. Az atyafi leveszi a bankók keresztkötését s nagy óvatossággal kezdi olvasni az egyeseket. — Egy, kettő, három, ... tiz, ... harminc ... ötven ... Az ötvennél nagyot sóhajt a jó lélek s nyilván előfordván a munkában, e szavakkal paklizza össze a bankócsomót: „No, ha ötvenig megvolt, meglesz tovább is ...” azzal összekapta a pénzt s elvitte olvasatlanul.

— **Khinai asszonyok sorsa.** Sehoh a föld kerekéségén az asszony anyyi megvetésnek és bántalmaknak kitéve nincs, mint a maradiságáról híres mennyei birodalomban. Sokat irtak már erről, de jellemző és érdekes az, a mit ujabban egy orosz tengerész, ki most tért vissza khuiui utjáról, egy orosz lapban elbeszél: „Egy dél-kinhai városban — beszéli az orosz tengerész — séta közben nagy töhöz értem, melynek partján előttem érthetetlen nyelven teleirt jelzőtábla vonta magára figyelmemet. Kíváncsian fordultam vezetőmhöz, ki lefordította az irást, mely következőleg hangzott: „E tóba leánygyermekeket fullasztani tilos.” Főlöszeges emlitenem, mennyire megborzadtam, mert megérttem a rövid feliratból, hogy e tájon az újszülött leánygyermekket a vízbe dobják, mint a kutya- vagy macskakölykeket. A khinai szülők embertelenségének egy másik módja, a zsenge koru leánygyermek áruha bocsátása. A megvett leánygyermekkel új tulajdonosa azt tehet, a mit akar. A nyomorúság mely e szerencsétlen teremteseknek osztályrészül jut, leírhatatlan. Sötétebb ez a feketékkel annak idején üzött rabszolgakereskedésnél, azzal a különbséggel, hogy a hatalmas khinai birodalom ellen az európai civilizáció nem tehet semmit.

CSARNOK.

Egy jó ember halálára.

(Szentes, 1894. febr. 12.)

Maga volt a tiszta becsület,
Munka, rend és áldott nyugalom;
Maga volt a jóság, szeretet, —
Földi immár nehéz sirhalom!

Föld kitérta keblét — szívinek;
S elmém csak azon tűnődik el:
Hány angyal tusázott a felett,
Hogy jó lelkét — ő vihessse fel!?

Csáktornyai.